

Οι γονείς πρέπει να παρακινούν τα παιδιά τους στους αγώνες για την αρετή

/ [Γενικά](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπτουσία](#)

Οι γονείς που αγαπούν τον Θεό πρέπει να χαίρονται και να τον ευχαριστούν για τις δοκιμασίες, τις οποίες υποφέρουν τα παιδιά τους για χάρη του Κυρίου· πρέπει επίσης να παρακινούν τα παιδιά τους στους αγώνες και στους κινδύνους για την αρετή.

Από τη διήγηση της σφαγής των αγίων πατέρων στο Σινά και τη Ραϊθώ.

Όπως αναφέρθηκε σε άλλο σημείο¹, ένας νεαρός μοναχός έγινε περιβόητος για τη γενναιοψυχία του, επειδή αγωνίστηκε γενναία εναντίον των βαρβάρων και σφάχτηκε μέσα στο ίδιο το κελλί όπου ασκήτευε, χτυπημένος με αναρίθμητες σπαθιές. Δεν υπάκουσε στους βαρβάρους ούτε καν να βγει έξω από το κελλι ή να βγάλει το ρούχο του, αν και του υπόσχονταν ότι δεν θα τον σκοτώσουν, αν έκανε κάτι από αυτά, αλλά με πολλή ανδρεία αντιστάθηκε στους βαρβάρους και δέχτηκε γενναία τον θάνατο.

Όταν τα έμαθε αυτά η μητέρα του μοναχού, έδειξε στην πράξη τη συγγένειά της

με αυτόν και φάνηκε αληθινά γνήσια μητέρα του. **Έβαλε αμέσως γιορτινό φόρεμα** και παίρνοντας γενικά πρόσχαρη όψη ύψωσε τα χέρια στον ουρανό και έλεγε στον Σωτήρα Χριστό:

«Σ' εσένα, Κύριε, παρέδωσα το παιδί μου, και μου το έσωσες και τώρα και αιώνια. Σ' εσένα εμπιστεύτηκα το παλληκάρι μου και σε έβαλα φύλακά του, και μου το φύλαξες σώο στ' αλήθεια και άτρωτο. Δεν σκέφτομαι ούτε το ότι πέθανε, ούτε το πώς έφυγε από τη ζωή, αλλά βλέπω ότι έμεινε ανέγγιχτο από κάθε αμαρτία· δεν σκέφτομαι ότι καταπληγώθηκε στο σώμα και είχε πικρό θάνατο, αλλά ότι έφερε στον ουρανό την ψυχή του καθαρή και αμόλυντη και παρέδωσε το πνεύμα του άσπιλο στα χέρια σου. Τις σπαθιές τις υπολογίζω για ισάριθμα βραβεία· τις πληγές τις μετρώ για στεφάνια.

» Μακάρι, παιδί μου, το σώμα σου να χωρούσε και περισσότερες πληγές, για να έχεις και περισσότερες αμοιβές. Έτσι μου πλήρωσες τους μισθούς της εγκυμοσύνης· έτσι με αντάμειψες για τους πόνους της γέννας· έτσι μου πρόσφερες το αντίτιμο της ανατροφής. Τι λοιπόν; Δεν θα με πάρεις συνέταιρο και στα κατορθώματα; Και εγώ συμμετέχω στον αγώνα σου. Μαρτύρησες εσύ; Χαίρομαι κι εγώ μαζί σου για το μαρτύριο. Αντιστάθηκες εσύ στον θυμό των βαρβάρων; Αντιμάχομαι και εγώ την τυραννία του φυσικού πόνου. Εσύ φανερά καταφρόνησες τον θάνατο; Εγώ όμως δεν λογαριάζω τα μητρικά μου σπλάχνα. Εσύ υπέμεινες αγόγγυστα την οδύνη της σφαγής; Εγώ υπομένω το μαρτύριο του σπαραγμού των σπλάχνων μου. Τα δικά μου είναι ίσα με τα δικά σου και όχι κατώτερα. Εσύ με νικάς στην ένταση της οδύνης; Εγώ σε ξεπερνώ στη χρονική διάρκεια· γιατί αν και ο θάνατός σου ήταν μέσα στους πόνους, πάντως έγινε σύντομα, ενώ εγώ θα έχω τον πόνο για πολύ. Υπομένω τον πόνο με καρτερία, γιατί βλέπω το πράγμα πνευματικά· είμαι δηλαδή βέβαιη ότι ζεις μακαριότητα κοντά στον Θεό και πιστεύω ότι σύντομα θα με γηροκομήσεις εκεί, όταν με οποιονδήποτε τρόπο τσακιστεί το πήλινο αυτό σκεύος, το σώμα μου, και έρθω στην εκεί ζωή.

» Μακάρια εγώ ανάμεσα στις μάνες, γιατί παρουσίασα στον Θεό έναν τέτοιο αγωνιστή. Και πάλι μακάρια εγώ, παιδί μου· αληθινά, με θάρρος καυχιέμαι λοιπόν, καθώς εσύ έφυγες προς τον Χριστό και θα είσαι μαζί του αιώνια και θα γεύεσαι την ατέλειωτη ευτυχία».

[Εκ του Ευεργετινού \(Τόμος Α΄\)](#)

ΥΠΟΘΕΣΗ ΙΒ΄ (12)

Πηγή: agkyriaki.gr